

PAPĀ•R NIĀĀ•M NENAHRADĀ•Ā

NedĀ•le, 14 Ā•Ā-jen 2018

AĀ• si kdo chce co chce Ā•Ā-kĀ•, jsou vĀ•ci, kterĀ• prostĀ• nejde nahradit. TĀ•eba papĀ•r. Jsou chvĀ•le, kdy si prostĀ• ned pĀ•edstavit, Ā•e by vĀ•ni papĀ•ru, jeho tichĀ• Ā•jelest a jeho sametovĀ• povrch mĀ•l nahradit nĀ•jakĀ• kus plastu. A nemluvĀ•m tĀ•m o chvĀ•li, kdy Ā•lovĀ•k sedĀ• na zĀ•chodĀ•.

Ale i kdyĀ• se oprostĀ•me od tĀ•chhle pĀ•zemnostĀ•, pĀ•ijde mi kontakt s papĀ•rem jako nĀ•co aĀ• intimnĀ•ho. Je v tom jakĀ•si atavismus, zvlĀ•Ā• dneš, kdy jsme si po staletĀ•ch kontaktu s papĀ•rem zvykli hladit spĀ•Ā•j svĀ•tĀ•cĀ• kus Ā•ernĀ•ho plastu.

Fascinuje mĀ• vĀ•domĀ•, Ā•e bĀ•Ā•ky prstĀ• ohmatĀ•vĀ•im nĀ•co, co bylo kdysi stromem, kterĀ• pĀ•ed desĀ•tkami let zasadil nĀ•kdo, kdo uĀ• dĀ•vno neĀ•je. MoĀ•nĀ• ten strom celĀ• generace shlĀ•el dolĀ• do Ā•dolĀ• a ve svĀ• korunĀ• hostil ptĀ•ky a veverky. JemnĀ• Ā•ustĀ•nĀ• papĀ•ru mi vzdĀ•lenĀ• pĀ•ipomĀ•nĀ• Ā•umĀ•nĀ• vĀ•tru ve vĀ•tvĀ•ch onoho velikĀ•na, kterĀ• pĀ•metrval tolik jar a podzimĀ•, tolik suchĀ•ch let a bezohlednĀ•ch vichĀ•ic. Nikdy se dost nenabaĀ•m vĀ•nĀ• papĀ•ru, zejmĀ•na takovĀ•ho, co proĀ•jel lidskĀ•ma rukama, kterĀ• do nĀ•j otiskly dalĀ•Ā• vrstvy pĀ•bĀ•hĀ•.

ZkrĀ•tka: ne Ā•e bych byl odpĀ•rcem technickĀ•ho pokroku, ale jednoznaĀ•nĀ• stojĀ•m na stranĀ• tĀ•ch, kteĀ• tvrdĀ•, Ā•e papĀ•r mĀ•j poĀ•Ā•d nĀ•co do sebe. NedokĀ•Ā•u si pĀ•edstavit VĀ•noce nebo narozeniny bez toho nenĀ•padnĀ•ho balĀ•Ā•ku. Je to aĀ• slavnostnĀ• pocit, kdyĀ• ho rozbalĀ•m a prohlĀ•Ā•m si obĀ•ilku. SnaĀ•m se uhodnout, co mĀ• Ā•ekĀ•j uvnitĀ•. Pak obĀ•ilku otevĀ•u a v nĀ• je koneĀ•nĀ• naleznou: bankovky! KrĀ•snĀ•, barevnĀ•, vĀ•avĀ•, Ā•justivĀ• papĀ•rovĀ• bankovky. Kdepak, ten pocit se s plastovou kreditkou vĀ•bec nedĀ•j srovnat!

PĀ•ivonĀ•m k bankovkĀ•m, tĀ• Ā•irĀ• papĀ•rovĀ• radosti, a tĀ•Ā•m se, co si za nĀ• koupĀ•m. Za ty, co jsem dostal pod stromeĀ•ek, bych si mohl koupit tĀ•eba nĀ•jakou Ā•ikovnou elektronickou Ā•teĀ•ku knih. JAN FLAĀ KA